

Vlak achter het bos, eerst een paar stappen rechtdoor en daarna één
keer links en twee keer rechts, woont een kleine trol.

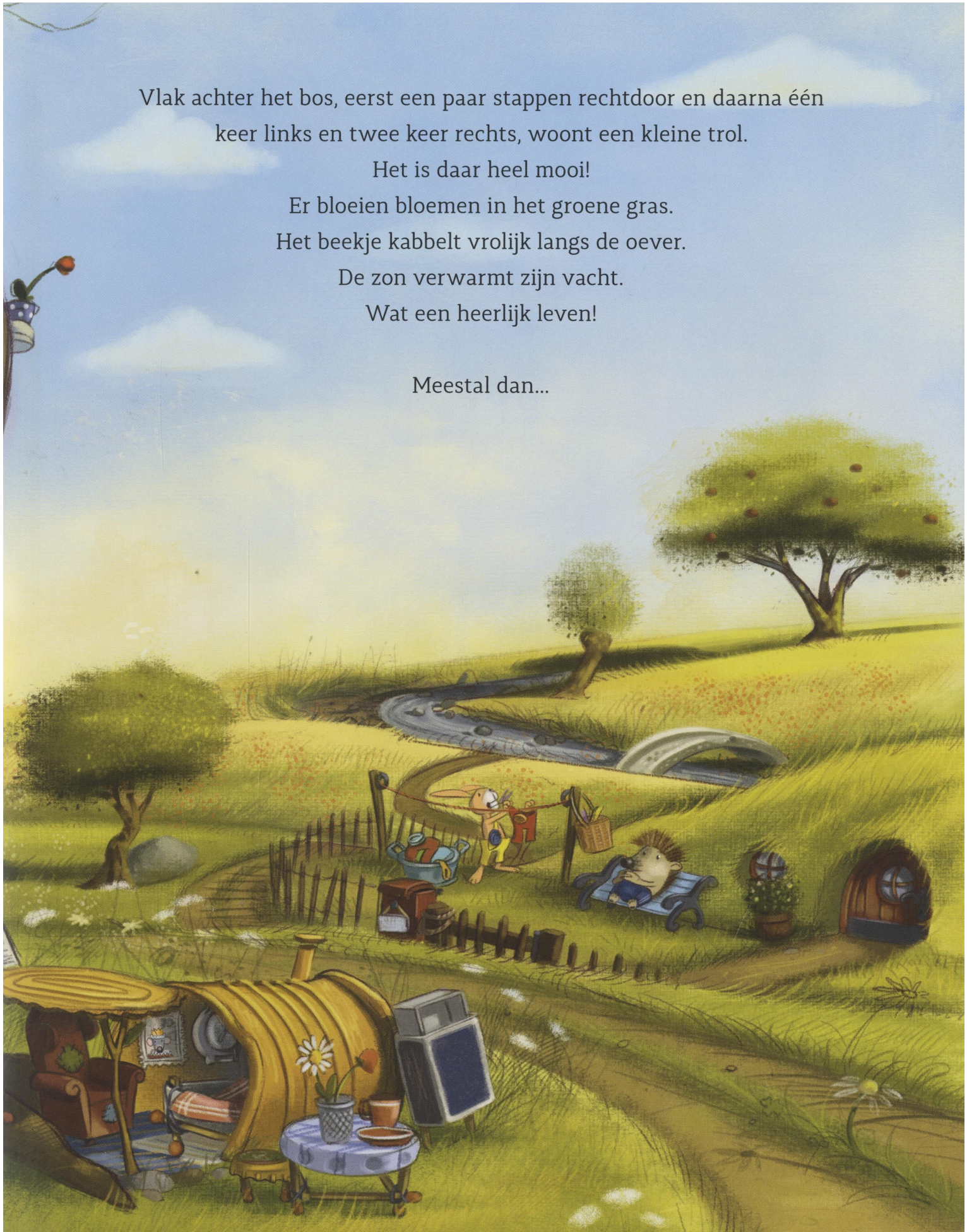
Het is daar heel mooi!

Er bloeien bloemen in het groene gras.
Het beekje kabbelt vrolijk langs de oever.

De zon verwarmt zijn vacht.

Wat een heerlijk leven!

Meestal dan...

'Ik ga vandaag een hut bouwen,'
zegt de trol op een morgen.
Hij weet ook al precies hoe die hut eruit moet zien.
Het wordt een hut waarin hij kan spelen.
En zich kan verstoppen.
En kan uitrusten als hij moe is.

De kleine trol heeft alles
wat hij nodig heeft...

... en toch lukt het niet!

Hoe vaak hij het ook probeert,
alles stort steeds weer in elkaar.

Het begint hard te rommelen in de
buik van de kleine trol.

'Nee! Nee! NEE!
Dit is niet goed!

'Ik hoef al geen hut meer,'
zegt de kleine trol eigenwijs.
'Ik wil een appel.'

Hij schudt aan de boom.
Maar er valt geen enkele appel naar beneden.
Hij schudt nog harder.
Er gebeurt niets.

‘Ik! Wil! Een! Appel!’

roept de trol zo kwaad, dat de boom trilt en
de wormen in de appels de hik krijgen.